

σπείρονται άπειδώς πανταχο ύψαινοι και λείριαι, άνεμώναι και ία ; 'Ονειροπολά, ό έαυθό θεά μου, άχανείς έκτάσεις πλήρεις έστων άέρων του άνθρου, υδανθείς σπαράξαι ύψαινού και ίων, ύκαυοδός άτέρμονας ρόδων και κρίνων και καλλιρύλλων άνεμωνών. Ρεμβάζω παραδείσους πλημμυρούστας υπό βροχήν άύαντων πασχαλεών και ναριέσων εις σμαράγδινα κύματα βυθούκμων άλώτων, ύπου ός 'Αρτεμεις ίρημαίτις μακράν της τούρης και τών δεινών να περιφέρω άτερέμωνας άμα και δειλιώς τό κορπον βήμαί μου.

Και εις τά κύματα τά όνειρούδη του έπιθαλοός σμαράγδου, όπο την βροχήν την άνέων των ναριέσων και πασχαλεών, την άσυγγραίτως πολυτιμότεραν της της Δανάης, εις την άπέραντον θάλασσαν τών ύψαινού και ίων, ύπου πάς ήχος έκινάει έν τη μυθυστικη σιγήβ πνιγομένη ήδονιώς εις τά μύρα των, τεθαμμένη εις παραδείσιον εκ τών κυμάτων των ζώτην, να κοιμηθώ ύπ' αύτά και έντός αυτών την αιώνιον ύπνον, ύπου γλυκύον και θισπέσιον, θάνατον ιδιωδή, άνθ' όύ οι άλλόμοιοι προθύμας θ' άντίθλασσον την άθανάσιαν. Και της άηθόος μόνον ή ρουγή εις τά θεία έκίτνα άληθ βεβακαχυμένη και αύτή υπό της μαγείας του οδρανίου άρόματος να μη βαυκαλή τρυφερός εις μάγον ύπκαθ βρε ή Φοιδή θά έκπλανώ άνωθεν έν μελαγχολία ήδουκαθεί, έρατον προστείτιστα ιδανικόν γόνυτον την άργυράν της άκίτνα...

ΚΟΡΝΗΑΙΑ Α. ΠΥΡΕΒΕΖΙΔΟΤ

•ΜΗ ΜΕ ΑΔΙΜΟΝΕΙ•

(Συνέετο)

ΤΉ Δε W. S.

Τά ελέη με λαρημόνιο ώε, και σού είχε τέτα φέμα, έσρη σόδη έλχουν τάς μακαρές σου αλοκαυθής; και οι όρασι της άγνάτης, πάσης ζωστικά προσφέρει. μά' στην έπισειτα καρδέ σου άν έχρησ έχουν ούσθη.

Και χαρομένη σөн πρώτα ήξε' τά ένα πούσων μέρη χωρίς μη στυγιά γιά μένα ή καρδέ σου να υαυαθ' ε' έλλον τάρ' άγνάτης έραου έσας άνω, ποιητέ τά ύμαί; και αμά με λαρημόνιο να σούχουν έσας χαρισθ.

'Όμας μά' άπ' τά φιλέ σου στην καρδέ μου έχουν άνόσιαι έραουα ελέη με λαρημόνιο και ό καρδέ έίν θά τά σόστη

Πού καί σην τά θεία σου έίν τά βήρονα όρα' Μέρα ύπκαθ από πόθο γιά σέν' έδούστο θαυράδα, και μη έδουκα της καρδέ μου μέρα ύπκαθ τά στίκι, της άγνάτης σου τά ελέη, σού ή μένη μου καρδέ.

Αθήνα,

Στέφανος Μιχαήλινος.

Η ΜΙ ΘΥΣΙΚΟΤ ΚΟΣΜΟΤ

•Η Θρηξ και τό λεύκωμα.

•Η Κατίνα τό χειρωμένο κορίτσι της κυρίας Ούρανίας, χάρις εύκαταστάτου έμπόρου, ήτο μοναχουλή και άματά πλούσια διά να τών ύνεμυθούσων ός σούζων πολλοί και καλοί, και πνευματικός άνεπτυγμένα, διότι οι γονείς της έφρόντιζαν έν καμψ' περί τούτου' μολονότι πλούσια και λατρευμένη από την μητέρα της, ή οποία έσπουδω να προμαντεύσει και την παραμικράν έπιθυμίαν της διά να τήν πραγματοποιήσει, διν

ήτο ύνεμυθικός και φαντασιώλης; και ίσπεθουθεί της ήσαν άπληκ, διότι διν έγινώσκον ύπό τάς έντυπώσεις; μυσθοτορχάματα, και διν άπαιταμύθησαν εις τών ίγείραλών της τούστιας διά να άντλή κατά τάς περσιότερας σχετιαίς; ύδαις, τό όπολον σημαίνει ότι ό βίος της εδούρατος ήμας; και γλυκέ, άνω κομίζουμένη άποτυχών έα της μη έκπαρόσους των άνεκπληρώτων έν τη πραγματιότητα, αλλά έν τψ τψ του γάροντος μυσθοτορχάματ' έπομύσων τά ύαυρα και αι μιγαλλοχολαι και οι ύστερημοί Ρεισου, και ή άρληξ παρήβου έν πληρη ύλάει κανονικός εις άλλας και χάρην προσέτα.

•Ητο ύφέλη έαυθό μη χρυσά κελιά άρθόσιον περιλάουε τό πρόσωπόν της, μη την διαύγαιαν του γυλιού ούρανού εις τούς ύθελμοός; της και ήρθεαι έκασον έτών Μαύου, οι όπολοι έμύθωναν τό έγώ της. Πανταχο ύπου μαεθίκατον εύρησαι θευμαστιάς τών διπλών χέρτων της, του πλούτου και της ύμωρησής; της, και βιθαίως διν ήτο δυαυτόν να μη τήν άναγκάσωιν επί τέλου; να προσέη έκουσα άκουσα και όλιγον εις τών έαυτέν της' μάλοτα φίλοι τη προσέβρασαν επί τη έμωρησείδι έσρηβ' τού ύνεμυθός; της; δάρον ύρατον λεύκωμα, έν τψ όπολο ώς σπυιδ ζουσι έργαται έντυπογράφου άλλαι ίγυμώμα της Κατίνας και άλλαι έφίμασκον έπ' αύτής; γνωστά έρωτικά τεραστίαχ' ή Κατίνα εύραν εις τό λεύκωμα άθάκν παιδιάν και ήρόστικο να τό γυμω.

•Αρ' όύ διν κατεγίνετο ούτοι εις τήν άνάγκασον μυσθοτορχάματων, ούτοι εις τήν μονικιάν, ούτοι έλαθε ποτι καμόν να άντιγράφη τά ήθα και έθιμα ζώντι γαυδουάρκντας, και ίπομύσων διν κατεγίνετο εις ζήνην γλώσσων, θά ειπή ότι τη έμμαινι πολύς καυρός να μεμψται τήν μητέρα της και να άναμύγνεται εις τό μαγαζουμα, να έπιβλήση τό πλόκωον και τό σιδύρομα και να έσοπτύη εις όλας έν γένει τάς ούκακάς άσχολιας.

•Έν θαυ άόμψ ήτο κορσίον έν άμψιπέσει όλο

έσρη-ου τήν άποκατέτατά της; και τών εύπροσγυριαν, τών χάρην και κομψύτητα του σώματος; και της παρθολής; ήλθεν ήμας έποχη κατά τήν όποϊάν ιδίδον τιναις εις τά πρώην προτερήματα ένωσκον έλαττωμέτων και διά τήν ύραϊαν γάμου κόρην ύνάγκασον έκουσι να λείψουν ούβραφαξ έτα... διότι άπεκορσούθησαν ήτοι έν τακτικη μάχης; εις άποβολιστικώς; ήτοι οι άγνοηται και οι πρόσκοποι των κακάς άγγυλιας έκείμωσαν. Και ταυτα θεοί ή μείν κόρη διν ήθελε να προγηθής της θελόμεας της μητρός της; ή δι μητροθετικη και εύρύτης γυνή, έσπουδω βραδίως; περί τήν έυλογήν σούζου διά τήν μοναχουλήν της; άρ' οι άνω είπομεν ότι ή Κατίνα κανονικός άνεπτυόσιον, θά ειπή ότι έρατα την καρπα του άραθου τών έτών της, και ότι ή φαντασία ούδωμάς έπέδρασαν επί της καθέκαστου σωματικής της άεωπύσεως, ούδωμία νασηκί ρυτίς; ηύλικου τό πρόσωπον, ούδωμία δσναυλόγο; έκουσι και της ήλιου της ρουή έκμύκτωσι τών γυλιέσων γυλιανήν της ζωής της θάλασσαν; και έν διν ύπρηχεν ή έν τψ λευκάματι περιστό άρθόσιον ίγυμώσιον διά να κεντρύξωιν άσυναυθίτως την φιλαυτιάν της, και άναπτύξωιν τήν περί τό έγώ προσήχεν και, ή ζήη της θά έραται ώς ήμας; ρουή επί άμμάδου; καίτης ποτιμύσκου άνω έμψοπιάν αυλακούντων τό ύδαρ, ώς άφροντις παιδική ηλικία. •Η πλειοναστική και άκμωρος έκδύλωσις της μητρικης άγάπης διά τήν μοναχουλήν της; ή ταχλια έκασοποιήσις τών άπλών μείν πλην βλαπτυσών τήν καλήν άνεταρήν έπιθυμώ; της; κατείντησαν τήν Κατίνα σωσταν πλαγγόνα οδγουμεν ή υπό της μητρός; Κατίνα μου μη έκτιθεσαι πολύ εις τών ήλιον θά Καλιούθ; θά πάθος καταρσών; Κατίνα μου μη σέταης; αύτού εις τήν σκαία θά κρωόσσι; ρύγι άπ' έκαί σχηματίζεις; ρεμα; ό άήρ' μη πλησιάζης; τήν σκαία; διότι είναι βαρις; ό τοκος της έρατι απομείν εις τό πρόσωπον και τά; χείρας; τοιοντοτρήσιον τήν έπέβληται περιδιβαζού-

